

Jézus a jeruzsálemi Betezda fürdőnél meggyógyítja a 38 éve beteg embert. Ez szombaton történik.

Ezzel, bár már többször bebizonyította, hogy ura a szombatnak is, (és a szombat van az emberért, nem pedig fordítva) ismét magára vonja a zsidók haragját. Válasza tanúságtevő:

„Az én Atyám mindmáig munkálkodik, és én is munkálkodom”

„Ezért a zsidók még inkább életére törtek, mivel nemcsak megszegte a szombatot, hanem az Istent is Atyjának mondta, és egyenlővé tette magát az Istennel.”

A következő szakasz nem könnyen érthető része az Atya és a Fiú egységéről szól, az Atya vezető szerepéről, a Fiú Atyjára figyeléséről.

„Én nem tehetek magamtól semmit, ...mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki küldött engem”.

Elhangzik az az erősen hangsúlyos mondat is, amit Jézus a „bizony, bizony”-nyal vezet be: *„Bizony, bizony mondom nektek, aki az én igéimet hallgatja, és hisz annak, aki engem küldött, annak örök élete van, és nem ítéletre jut, hanem átment a halálból az életre.”* (v. ö. Jn 3, 16)

Kérdéseim és gondolataim kergetik egymást. Végül tisztul bennem egy látásmód: Isten azzal teszi emberré a teremtményt, hogy a saját képével és a saját lelkének leheletével ajándékozza meg. Ezzel beemeli az állatvilágból a saját szellemi dimenziójába. Az istengyermekség állapotában beszélgető viszonyban, az Ő boldogságának részeseként él a Paradicsomban.

A kísértésben elbukván kikerül a paradicsomi állapotból. Arca verejtékével keresi kenyerét, és megismeri a földhöz ragadtság dimenzióját. Szellemi létét nem veszíti el, de értelmé elveszíti az istenlátás tisztaságát, „akarata pedig rosszra hajló lesz”.

Azóta az emberiség a két dimenzió birtokában mégis inkább a földhözragadtság állapotában él. A földi dolgokban elmerülve önző, hatalomra vágyó, vagyon gyűjtő, irigy, erőszakos és ezeknek minden negatív kisugárzásától, bűnös állapotban él. Bár a különböző vallások tisztulási szertartásai, egyéni és társadalmi bűnbánata egy időre megnyitja a „felső” dimenzió kapuját, de a visszasüllyedés elég hamar megtörténik.

Miért mondja Isten, már a paradicsomi kígyónak az ellenkezést közte és az asszony ivadéka között, aki majd eltámassza a fejét?

Mert Isten annyira szereti az embert, hogy nem akarja elveszíteni, és elhatározásában él, hogy, maga fogja Fia emberré levésével megszabadítani az embert földi dimenziójának kötöttségéből.

A halálból az életre átmenés már e földi életben, számomra maga a Megváltás. Aki Jézus igéit hallgatja és hisz annak, Aki Őt küldte, a megváltottság állapotában él, Isten abba a szellemi dimenzióba emeli, amely megment a földhözragadtság halálba vivő állapotától.

Az ember a saját akaratából képtelen erre. Jézus azért jött, és velünk is maradt, hogy segítségével bízva, képesek legyünk az Ő útján járni, az Ő igáját nyakunkba venni, a göröngyös, keskeny úton haladni. Az isteni dimenzióban megmaradni az áldozatos szeretet munkálásával lehetséges, és érdemes, mert így Isten félelem nélküli boldog örömeinek részesei lehetünk.

Kérdések:

Melyik dimenzióban élek?

Töreksem-e az isteni dimenzióra Jézus életpéldáját követve?

Hiszem-e mindazt, amit Jézus tanított?

Rá tudok-e hagyatkozni Isten segítő kegyelmére?

Így szól az Úr:

*„A kegyelem idején meghallgatlak téged,
és a szabadulás napján megsegítelek, megőrizlek.” (Iz 49, 8.)*

Trásy Éva (Budapest)